

לחודש ניסן, חשוך היה ; אך האורות מהמושבה, ואפילו
היו קטנים ודלילים, ניצנצו לנו מרחוק.
"שיירתנו" התנהלה לאיטה. המוכתר — רכוב על סוסו עם
שהוא מתנצל על שמסיבה כלשהי אינו יכול ללכת, ושתי
הנשים חברותי למאסר פוסעות מתונות לידו — שקעו
בשיחה קולנית באידיש עסיסית, בספרם זה לזה על שהת-
רחש אותו שבוע משני עברי מרג' עיון ; ואני — לא נותרה
בי אפילו טיפ-טיפה סבלנות אחרי כל אותם ימים ארוכים
ומשעממים עד מוות. וכשרק נגמרה לנו הגבעה ורגלינו דרכו
על אדמת המרג' הרכה — נפרדתי מהחבורה וצעדתי לבדי
בכול המרץ והמהירות הביתה. בקוצר רוח פסעתי, עד כי
לא נתתי דעתי על שלוליות מים שטרם יבשו עם ראשית
האביב, ובאפלולית הלילה נראו לי כמשטחי עשב קטנים,
עד אשר בץ ! "השפריצו" עלי כשתקעתי רגלי ב"משטח".
חלצתי את נעלי (נעלים ערביות רכות הסוליה וחסרות
עקבים) שהיו ספוגות מים ובשל כך האיטו את מהלכי,
ודהרתי יחפה הביתה. כמה טוב היה לחזור הביתה...

ממרחק ששים שנה אפשר לספר על המלחמה במשהו מן
הליגלוג, להתבדח פה ושם, להוציא את "הצימוקים" שעלי-
הם קל יותר לדבר ולפסוח על זוועות הרעב ומגפת הטיפוס
שרבים היו קרבנותיהם, על עינוייהם וסיבלם של אנשי
"השומר" ואחרים בעת פרשת "נילי" ועוד ועוד. אבל אז —
נראו ונשמעו הדברים אחרת.
ואם גם החזיתות לא הגיעו אל סביבתנו הקרובה, לא
שמענו רעמי תותחים, לא ראינו מטסי מפציצים יורקי אש